

ponavljanje bi bilo odveč. Trenutki so se vlekli v neskončnost, ko je molče strmел vanjo in vsak trenutek je bilo teže spregovoriti.

Videl je, da je njena gladka polt pretkana s komaj opaznimi pajčevinastimi gubicami, in domislil se je, da se Vilma pri osemindvajsetih letih stara. Samogibno ji je položil roko na oči in jo pobožal po senecih. Bilo je, kot da je njen obraz uplahnil pod njegovimi prsti, in da se je z vsakim gibom roke zajedla vanj vse večja bridkost.

Spregovorila je čisto počasi, skozi zobe, z zaprtimi očmi:

— Danes že spet ne verjameš, da imaš samo mene, ne? — — Ali pa so še vedno pomembnejši tisti revčki, ki sem jih imela medtem, ko si bil bolan? — — Ali pa je morda najine zgodbe resnično konec?

In čez čas:

— Toda saj ni več važno. — — Želim si te, Andrej! Čudovito je s teboj. Celo zdaj, ko — ko si mi na svoj način odgovoril. Čisto vse si: plah, zaljubljen dijaček in grob soldat in vse, kar je vmes! In — nocoj je še vedno moja noč, ne?

(Odlomek)

IZ SODOBNE RUSKE POEZIJE

RDEČA JESEN

David Samojlov

Naenkrat med zelenjem list je rdeč,
kot bi srce se gozda razgalilo,
pripravljeno na tveganje in meč.

Naenkrat v gošči grm je pordečen,
kot bi na naglo se razporedilo
dva tisoč polodprtih ust na njem.

Naenkrat je pordéčil bližnji les,
zardel oblak na nebesnem prostranstvu...
Zasvetil praznik listov in nebes
se je v vsem svojem tihem dostojanstvu.

In to je bil zahod, kot ga doslej
mi ni enakega narava odkrila —
kot da se je vsa zemlja prerodila
in jaz na slepo pótujem po njej.

*
* *

David Samojlov

Drevesa v dvajsetem veku
rasto, kot rasto drevesa.
In ptice v dvajsetem veku
pojo, kot pojejo ptice.
In človek v dvajsetem veku
živi, kot živijo ljudje.

Drevje ponaša se s cvetom,
a ptice ponašajo z letom,
a človek ponaša se z vekom.

In vendar vsegà nemalo,
nemalo smo z muko prebili,
nemalo si naložili...
Drevje, vemó, ne umira.
In z vejo napeto upira
se vetru slednja pomlad...

A kdor zadovoljen ni z vekom,
a kdor zadovoljen ni s časom,
naj sam po volji izbira
vek katerikoli — ne tak,
vek katerikoli — kot bi ga rad!...

VOJAŠKA PESEM

(Iz drame »Brljavi plamen«)

David Samojlov

Oj, polje, polje, polje...
A kaj na polju polje?
Le trava, trava polje,
le trava v polju polje.

A kaj svisti čez polje?
Sviste čez polje krogle —
železna toča bije.

A kdo hiti po polju?
Vojaške kompanije,
vojaške kompanije.

Marširajo po polju,
vsak z bajonetom v dlani.
Zgubijo potlej v polju
se s hladnimi sencami,
se s hladnimi sencami.

A kaj je potlej v polju?
Le trava potlej polje,
le trava v polju polje.

*
* *

Jevgenij Vinokurov

Vse izdržim, prenesem, preživim.
Motnjava, kot v kozarcu, tiho se useda.
Določno tistikrat spregovorim
o tem nejasnem, ki mi dušo bega,
o tem nejasnem, ki ni zanj besed,
o tem nejasnem, ki je kaosu podobno.
Kar naj kipi!

Morda čez nekaj let
o vsem povem umirjeno, podrobno.
Vse bo zelo preprosto.

Toda zdaj
naj besno se kopiči, naj se pena
pení, naj valovi iz kraja v kraj
nejasno to, za kar še ni imena...

*
* *

Jevgenij Vinokurov

Sredi dvorišča moskovskega
fantek je krajec melone,
kot bi igral na orglice rdeče.
Potlej se drug mu približa
in ga poprosi: en sam grižljaj?!
Prvi nekaj mrmra, z glavó odkimava.